

Avucundaki Öpücük

Audrey Penn

Nehir Eti

Stefanie Rebecca Koren'a ve her yerdeki seilmeyi seven çocuklara

Minik rakun ormanın kıyısında durmuş ağlıyordu.

“Okula gitmek istemiyorum,” dedi annesine. “Seninle birlikte evde kalmak istiyorum. Arkadaşlarımla birlikte oynamak istiyorum. Ve oyuncaklarımla oynamak istiyorum. Kitaplarını okumak istiyorum. Ve salıncağımda sallanmak istiyorum. Lütfen, seninle evde kalabilir miyim?”

Anne Rakun yavrusunun elini tuttu ve kulağına sokularak yumuşak bir sesle, “bazen hepimiz istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalırız,” dedi. “Başta tuhaf ve ürkütücü gelebilirler. Ama bir kez başladıktan sonra, okulu seveceksin.”

“Yeni arkadaşlar edinecek son. Ve yeni oyuncaklarla oynayacaksın.”

“Yeni kitaplar okuyacaksın. Yeni salıncaklarda sallanacaksın. Hem de...” diye ekledi, “okuldaki gecelerinin evdeki günlerin daha sıcak ve içten olmasını sağlayacak muhteşem bir sırrım var.”

Minik Rakun gözyaşlarını kuruladı, annesinin sözleri ilgisini çekmişti. “Bir sır mı ? Ne tür bir sır?”

“Çok, çok eski bir sır,” dedi Anne Rakun. “Ben annemden öğrendim, o da kendi annesinden öğrenmiş. Adı: Avucundaki Öpücük.”

“Avucundaki Öpücük mü?” diye sordu Minik Rakun, “O da nedir?”

“Sana göstereceğim.” Anne Rakun yavrusunun sol elini tuttu, incecik parmaklarını bir yelpaze gibi açtı. Öne doğru eğilerek Minik Rakun'un avcunun tam ortasını öptü.

Minik Rakun annesinin öpücüğünün elinden koluna, oradan da yüreğine ulaştığını hissetti. Kadife gibi siyah maskesi bile özel bir sıcaklıkla titreşti.

Anne Rakun yavrusuna gülümseyerek, “şimdi,” dedi, “ne zaman kendini yalnız hissedersen ve birazcık evdeki sevgiye ihtiyaç duyarsan, elini yanağına bastır ve şöyle düşün: 'Anne seni seviyor.' Bu öpücük yüzüne atlayacak ve içini sevimli, sıcak düşüncelerle dolduracaktır.”

Minik Rakun'un elini tuttu ve parmaklarını dikkatle birer birer kapattı, öpücük Minik Rakun'un avcunun içinde kaldı. “Dikkat et de öpücüğünü kaybetme,” diye onunla şakalaştı annesi. “Ama sakın merak etme, elini açtığında, yiyeceklerini yıkadığında kaybolmayacağına söz veriyorum.”

Minik Rakun avucundaki öpücüğünü bayılmıştı. Artık nereye giderse gitsin annesinin sevgisinin onunla birlikte olacağını biliyordu. Hatta okulda bile.

O gece Minik Rakun okulunun kapısında durdu. Düşünceli görünüyordu. Birden annesine dönerek gülümsedi. “Bana elini ver,” dedi.

Minik Rakun annesinin elini avuçlarının arasına aldı ve onun iri, alışkın olduğu parmaklarını bir yelpaze gibi açtı. Sonra öne doğru eğilerek annesinin avcunun tam ortasına bir öpücük kondurdu.

“Artık senin Avucunda da bir öpücük var!” dedi annesine. Sonra tatlı bir sesle “Hoşcakal,” ve “seni seviyorum,” diye ekledikten sonra hopluya zıplaya uzaklaştı.

Anne Rakun yarusunun Ağaç dalları arasında sekerek okuluna gidişini izledi. Baykuşun ötüşü yeni okul yılının başladığını haber verirken sol elini yanağına bastırdı ve gülümsedi.

Minik Rakun'un öpücüğünün sıcaklığı yüreğini çok özel sözcüklerle doldurmuştu.

“Minik yavrun seni seviyor,” diye şarkı söylüyordu. “Minik Rakun seni seviyor.”